

*Marea călătorie
a lui
Amy & Roger*

Morgan Matson

Traducere din limba engleză și note de
GABRIELA STOICA

Stăteam pe treptele din fața casei și priveam cum Subaru Break de culoare bej lăua curba prea repede pe aleea înfundată. Era o greșelă tipică începătorilor, în capcana căreia căzuseră nenumărați tipi de la FedEx. Erau doar trei case pe strada Raven Crescent, și majoritatea șoferilor ajungeau la capătul străzii înainte de a apuca să își dea bine seama unde erau. Cei mai drogați prieteni ai lui Charlie nu își aduceau niciodată aminte de treaba asta și se tot învârteau în cerc înainte de a se opri pe aleea din fața casei noastre. În loc să folosească această stratagemă, Subaru a preferat să opreasca, cu luminile de frână pulsând o lumină roșie intermitentă, apoi una albă în timp ce mergea în marșarier pe aleea circulară, ca să se opreasca în fața casei. Aleea noastră era suficient de scurtă încât să îmi permită să citesc ce era scris pe abțibildurile de pe bara de protecție: FIUL MEU A FOST ELEVUL LUNII LA RANDOLPH HALL și PUȘTIUL MEU ȘI \$\$\$ MEI SE DUC LA COLEGIUL COLORADO. În mașină erau doi oameni care stăteau de vorbă, purtând acea conversație bizară în mașină, în timp ce încă mai erau legați cu centurile de siguranță, astfel încât nu se puteau întoarce ca lumea unul cu fața spre celălalt.

În mijlocul gazonului care crescuse prea mult de-acum, era pancarta care trona acolo de trei luni, obiectul neînsuflețit pe care ajunsesem să îl urăsc atât de profund încât acest sentiment mă îngrijora uneori. Era pancarta agenției imobiliare Realtor, ce înfățișa o femeie blondă zâmbitoare, dată cu fixativ în exces. Pe

Marea călătorie a lui Amy & Roger

panou scrisa DE VÂNZARE, iar dedesubt, cu litere mai mari era scris BINE ATI VENIT ACASĂ.

Chiar de la bun început, de când pancarta fusese afișată în curte, m-a nedumerit felul în care erau folosite majusculele și tot nu îmi venise în minte vreo explicație. Nu am putut aprecia decât că trebuie să fi fost un lucru plăcut la vedere în cazul în care te gândeai că ai putea să te muți în ea. Dar nu era la fel de plăcut dacă te mutai din. Parcă îl auzeam pe domnul Collins, profesorul meu de engleză dintr-o cincea și, totodată, cel mai de temut profesor pe care l-am avut vreodată, țipând la mine. „Amy Curry,” încă îmi mai răsună în urechi glasul lui monoton, „niciodată să nu închei o propoziție cu o prepoziție!” Enervată de faptul că și după șase ani, tot mă mai colecta în gând, i-am spus domnului Collins din capul meu să se ducă dracului.

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că voi vedea o pancartă a agenției Realtor pe gazonul nostru. Până acum trei luni, viața mea păruse să meargă pe un făgaș plăcitor. Locuiam în Raven Rock, o suburbie a Los Angeles-ului, unde ambii mei părinți erau profesori la Colegiul de Vest, o mică instituție la zece minute distanță cu mașina de casa noastră. Era destul de aproape pentru o navetă lejeră, dar suficient de departe încât să nu auzi zgomatul petrecerilor desănțate de sămbătă seara. Tatăl meu preda istoria (Războiul Civil și Epoca de reconstrucție), iar mama, literatura engleză (Modernismul).

Fratele meu geamăn, Charlie — cu trei minute mai Tânăr decât mine — obținuse un scor perfect la testarea PSAT de la limbă și comunicare și scăpase ca prin urechile acului de o condamnare pentru posesie de droguri atunci când reușise să îl convingă pe polițistul care îl percheziționase că cele treizeci de grame de marijuana din rucsacul lui erau, de fapt, un amestec de ierburi rare, din California, cunoscute sub denumirea de Humboldt și că el însuși își făcea, de fapt, ucenicia la Institutul Culinar Pasadena.

Tocmai începusem să primesc roluri principale în piesele liceului nostru și o pusesem de trei ori cu Michael Young, un coleg dintr-o nouă, cam indecis. Lucrurile nu mergeau perfect —

prietena mea cea mai bună, Julia Andersen, se mutase în Florida în ianuarie — și privind retrospectiv, mi-am dat seama că, de fapt, ei fuseseră împreună bine mersi. Nu îmi dădusem seama însă de asta la vremea respectivă. Îmi închipuiau că aşa stau lucrurile în mod normal.

M-am uitat la mașina necunoscută și la străinii dinăuntru care încă mai stăteau de vorbă și m-am gândit — nu pentru prima oară — cât de idioată am fost. Și iată cum o parte din mine — una care nu păruse să iasă la iveală decât acum când s-a făcut târziu și probabil că eram, în sfârșit, gata să adorm — se întreba dacă eu am fost cea care a declanșat cumva totul, doar din simplul motiv că mă bazasem pe faptul că starea de lucruri nu se va schimba. Și în plus, desigur, la toate celelalte modalități prin care aş fi putut să o declanșez.

Mama s-a hotărât să scoată casa la vânzare aproape imediat după accident. Charlie și cu mine nu fusesem consultați, doar informați. Nu că ar fi folosit la ceva la vremea aceea să îl întrebă pe Charlie. Din momentul în care s-a produs accidentul, a fost aproape încontinuu drogat. La înmormântare, oamenii au murmurat cuvinte de compasiune la vederea lui, presupunând că avea ochii injectați din pricina plânsului. După toate aparențele, oamenii aceia erau lipsiți de simț olfactiv, fiindcă orice idiot putea mirosi adevăratul motiv. Mergea aproape regulat la petreceri încă din clasa a șaptea, dar în ultimul an ajunsese să fie o prezență constantă. Și, după ce s-a produs accidentul, a ajuns și mai rău, *mult* mai rău, până punctul în care Charlie nedrogat a devenit un fel de figură mitică, de care îți aminteari vag, la fel ca de yeti.

Mama hotărâse că soluția pentru problemele noastre era să ne mutăm. „Un nou început”, ne-a spus ea într-o seară la cină. „Un loc fără atât de multe amintiri.” Pancarta agenției Realtor apăruse a două zi.

Ne mutam în Connecticut, un stat în care nu fusesem niciodată și nici nu îmi dădea deloc inima ghes să mă mut acolo. Sau, aşa cum domnul Collins ar prefera, fără nicio îndoială, să mă exprim, un stat față de care nu nutream nici cea mai mică dorință de a mă muta. Bunica mea locuia acolo, dar ea era cea care venea întotdeauna

Marea călătorie a lui Amy & Roger

în vizită la noi, deoarece, ei bine, noi locuim în California de Sud și ea locuia în Connecticut. Dar mamei i se oferise un post la departamentul de limbă și literatură engleză al Colegiului Stanwich. Și, după toate aparențele, în apropiere se afla un liceu grozav unde ea era sigură că îmi va plăcea la nebunie. Cei de la colegiu au ajutat-o să își găsească o locuință cu chirie și de îndată ce Charlie și cu mine terminam clasa a unsprezecea, urma să ne mutăm acolo, în vreme ce agenția Realtor cu pancarta ei cu tot, ce îți ura BINE ATI VENIT ACASĂ, ne vindea casa de aici.

Cel puțin, acesta fusese planul. Dar la o lună după ce anunțul își făcuse apariția pe gazon, până și mama mea nu mai era în stare să pretindă că nu vedea ce se petreceea cu Charlie. Drept urmare, l-a retras de la școală și l-a internat într-o clinică de dezintoxicare din Carolina de Nord. Și apoi s-a dus direct în Connecticut să predea niște cursuri de vară la colegiu și să „pună lucrurile pe roate”. Cel puțin, acesta era motivul pentru care a spus că a trebuit să plece. Dar aveam o bănuială destul de puternică cum că a vrut să scape de mine. La urma urmei, abia dacă mă putea privi în ochi. Nu că aş fi învinovățit-o. Aproape că nu suportam nici eu să mă privesc în oglindă în cea mai mare parte a timpului.

Așa că mi-am petrecut ultima lună singură în casa noastră, cu excepția lui Hildy, agenta imobiliară, care pica pe neașteptate cu potențialii cumpărători, aproape întotdeauna tocmai când ieșeam din duș, și mătușa mea, care dădea o fugă din când în când din Santa Barbara ca să se asigure că reușeam să mă hrănesc singură și că nu mă apucasem să produc alcool metilic în mod artizanal în curtea din spate. Planul era simplu: să termin anul școlar, după care să plec spre Connecticut. Doar mașina era cea care îmi crea probleme.

Oamenii din Subaru încă mai parlamentau, dar păreau să își fi scos centurile de siguranță, căci se uitau unul la celălalt. M-am uitat înspre garajul nostru dublu unde era parcată doar o singură mașină acum, singura pe care o mai aveam. Era mașina mamei mele, un Jeep Liberty roșu. Avea nevoie de mașină în Connecticut, deoarece era din ce în ce mai complicat să împrumute antica

Coupe deVille a bunicii. Din căte se părea, bunica mea pierdea o grămadă de partide de bridge și nu-i păsa ca mama avea mereu nevoie de mașină să meargă la cumpărături la Bed Bath & Beyond pentru cele necesare casei. Mama îmi adusese la cunoștință soluția problemei cu mașina cu o săptămână în urmă, într-o seară de joi.

Avusese loc premiera musicalului din stagiunea de primăvară, *Candide*, și, pentru prima oară după încheierea unui spectacol, nu mă aștepta nimeni în hol. În trecut, întotdeauna îi îmbrățișasem în grabă pe părinții mei și pe Charlie, acceptându-le buchetele de flori și complimentele, dar cu gândul deja la petrecerea trupei. Nu mi-am dat seama decât în momentul când am ieșit în hol împreună cu ceilalți actori din distribuție cum era să nu mă aștepte nimeni și să îmi spună: „Frumos spectacol!”. Am luat aproape imediat un taxi să merg acasă, fără să știu sigur unde urma să aibă loc petrecerea trupei. Ceilalți actori — oamenii care îmi fuseseră cei mai apropiati prieteni cu doar trei luni în urmă — râdeau și stăteau la taclale în timp ce eu îmi împachetam valiza cu recuzita și stând în fața liceului în așteptarea taxiului. Le spusesem în mod repetat că voiam să fiu lăsată singură și, în mod evident, îmi dăduseră ascultare. Nu ar fi trebuit să mă surprindă acest lucru. Am descoperit că atunci când și morțiș, să îi dai la o parte pe oameni din viața ta, ei au tendință să se îndepărteze.

Stăteam în bucătărie, cu stratul gros de machiaj al lui Cunégonde pe piele, cu genele false care începeau să îmi irite ochii și cu melodia cântecului „Cea mai bună dintre lumile posibile” răsunându-mi în urechi, când, deodată, a sunat telefonul.

— Bună, iubi, m-a întâmpinat mama cu un căscat când am răspuns la telefon.

M-am uitat la ceas și mi-am dat seama că era aproape unu noaptea în Connecticut.

— Ce mai faci?

M-am gândit să îi spun adevărul. Dar din moment ce nu mai făcusem asta de aproape trei luni, iar ea nu păruse să bage de seamă, nu avea niciun rost să încep acum.

Marea călătorie a lui Amy & Roger

— Bine, am replicat eu, dându-i răspunsul meu de complezență. Am pus restul din cina de ieri — pizza Casa Bianca — la încălzit în cuptorul cu microunde.

— Uite ce e, a spus mama, punându-mă în gardă.

Aceasta era introducerea ei obișnuită pentru orice informație pe care urma să mi-o dea și care nu avea să îmi placă deloc. Și vorbea prea repede, un alt indiciu.

— E vorba de mașină.

— Mașina?

Am pus pizza pe farfurie ca să se răcească. Fără să îmi dau seama, încetase să mai fie o farfurie și devenise *farfurie*. Ajunsesem să folosesc și apoi să spăl aproape mereu una și aceeași farfurie. Era ca și cum celealte vase deveniseră de prisos.

— Da, a încuviințat ea, înăbușindu-și încă un căscat. Am studiat costurile de transport și livrare a mașinii pe un trailer împreună cu costul biletului tău de avion și, ei bine,...

A făcut o pauză.

— Mi-e teamă că nu este posibil acum. Cu casa nevândută și cu taxele pentru instituția fratelui tău...

— Ce vrei să spui? am întrebat-o eu, neînțelegând unde bătea.

Am gustat un dumicat de pizza.

— Nu ni le putem permite pe amândouă, mi-a explicat ea. Și am nevoie de mașină. Așa că va trebui să o aducă cineva aici.

Pizza încă mai era prea fierbinte, dar am înghițit-o oricum și am simțit cum îmi ia gâtlejul foc și cum îmi dau lacrimile.

— Nu pot să conduc, am pledat eu când am fost în stare să vorbesc din nou.

Nu mai condusesem de când cu accidentul și nici nu aveam de gând să reiau sofatul prea curând. Sau vreodată. Simțeam cum mi se pune un nod în gât numai la un asemenea gând, dar am reușit cumva să mă sforțez să vorbesc.

— Știi asta. Nu vreau.

— Oh, dar nu va fi nevoie să conduci tu!

Vorbea mult prea vioi pentru o persoană care căscase cu o clipă în urmă.

— O va conduce băiatul lui Marilyn. Oricum trebuie să vină în Est ca să își petreacă vacanța împreună cu tatăl lui în Philadelphia, aşa că lucrurile se aranjează de la sine.

Erau prea multe chestii în neregulă în fraza aceea și nici măcar nu știam cu ce să încep mai întâi.

— Marilyn? am întrebat eu, luând-o cu începutul.

— Marilyn Sullivan, a precizat ea. Sau, presupun că e Marilyn Harper acum. Tot îmi iese din minte că a revenit la numele ei anterior după divorț. Oricum, o cunoști pe prietena mea, Marilyn. Familia Sullivan a locuit în Holloway până la divorț, iar după aceea ea s-a mutat în Pasadena. Dar tu și Roger vă jucați tot timpul jocul acela. Cum îi spune? Mandarinele? Yams?

— Portocale, i-am răspund eu automat. Cine e Roger?

A dat drumul unuia dintre oftaturile ei prelungi, menit să îmi dea de înțeles că îi punem răbdarea la încercare.

— Băiatul lui Marilyn, mi-a explicat ea. Roger Sullivan. Îți-aduci aminte de el.

Mama îmi spunea întotdeauna ce trebuia să îmi amintesc, de parcă aşa ar fi fost.

— Nu, nu-mi aduc aminte de el.

— Ba sigur că îți aduci aminte de el. Tocmai mi-ai spus că jucați jocul acela.

— Îmi aduc aminte de Portocale, am specificat eu.

Mă întrebam, pentru a nu știu câtă oară, de ce fiecare conversație cu mama mea trebuia să fie atât de dificilă.

— Nu țin minte niciun Roger. Și nici vreo Marilyn, de fapt.

— Atunci, mi-a spus ea și am auzit cum își încorda vocea că să își păstreze tonul optimist, vei avea ocazia să îl cunoști mai bine acum. V-am făcut un traseu pentru amândoi. Ar trebui să ajungeți aici în patru zile.

Întrebările despre cine ce își mai amintea nu își mai aveau rostul acum.

Marea călătorie a lui Amy & Roger

— Așteaptă o clipă, am rugat-o eu, sprijinindu-mă de blatul mesei de bucătărie.

— Vrei ca eu să petrec patru zile într-o mașină cu o persoană pe care nu am mai văzut-o niciodată în viața mea?

— Îți-am spus că v-ați cunoscut, a repetat mama, evident hotărâtă să pună capăt acestei conversații. Și Marilyn spune că este un băiat minunat. Ne face un mare serviciu, aşa că te rog să fi recunoscătoare.

— Dar mamă, am început eu să protestez. Eu...

Nu știam ce avea să mai urmeze. Probabil ceva despre cât de mult îmi displăcea să mă aflu într-o mașină în momentul de față. Nu aveam nimic împotriva autobuzului cu care mă duceam și veneam de la școală, dar întoarcerea mea acasă cu taxiul din acea seară mi-a accelerat pulsul suficient de tare că să îi simt bătăile în gât. De asemenea, mă obișnuisem să fiu de una singură și îmi plăcea. Numai gândul că aveam să petrec atâta timp într-o mașină cu un străin, fie că era el minunat sau nu, îmi dădea senzația că mă sufoc.

— Amy, a rostit mama, oftând adânc. Te rog să nu-mi creezi probleme.

Sigur că nu aveam să îi creez probleme. Asta era treaba lui Charlie. Eu nu am fost niciodată o fire dificilă și, în mod cert, mama se baza pe asta.

— Bine, am consumțit eu cu un firicel de glas.

Speram să observe cât de tare îmi repugna ideea. Dar chiar dacă și-a dat seama, a preferat să treacă peste subiect.

— Bine, a spus ea, revenindu-i vioiciunea în glas. De îndată ce fac rezervările la hotel, îți trimit traseul pe e-mail. Și îți-am comandat un cadou pentru călătorie. Ar trebui să ajungă la tine înainte de plecare.

Mi-am dat seama că mama nu îmi ceruse nici măcar părere. M-am uitat la pizza de pe masă, dar îmi pierise pofta de mâncare.

— Ah, aproape, a adăugat ea, aducându-și aminte de ceva. Cum a fost spectacolul?

Acum, stagiunea se încheiașe, examenele finale trecuseră, iar la capătul aleii era un Subaru și înăuntru se afla Roger, Jucătorul de

Portocale. În ultima săptămână, încercasem să dau timpul înapoi ca să văd dacă îmi aminteam de vreun Roger. și mi-am adus aminte de un băiat de prin zonă, unul cu părul blond și urechile mult prea mari, care îi ieșea prin păr, strângând în mâini o minge maronie și strigându-mă pe mine și pe Charlie în încercarea de a intra cu toții în joc. Charlie și-ar fi amintit mai multe detalii — în ciuda activităților lui extracurriculare, avea o memorie de elefant — dar Charlie nu prea era prin preajmă ca să-l întreb.

Ambele portiere ale mașinii s-au deschis și o femeie ce părea cam de vîrstă mamei — Marilyn, probabil — a coborât, urmată fiind de un băiat înalt și slabuț. El a stat cu spatele la mine cât timp Marilyn a deschis hayonul și a scos afară o geantă burdușită de voiaj, în stil militaresc, și un rucsac. Le-a pus pe jos și apoi s-au îmbrățișat. Tipul — Roger, probabil — era cu cel puțin un cap mai înalt decât ea, aşa că s-a aplecat puțin ca să o îmbrățișeze la rândul său. Mă așteptam să îi aud luându-și la revedere, dar tot ce l-am auzit pe el spunând a fost: „Ținem legătura”. Marilyn a izbucnit în râs, de parcă s-ar fi așteptat la asta. Pe când se îndepărtau unul de celălalt, ea mi-a surprins privirea și mi-a zâmbit. Am dat din cap în chip de răspuns, iar ea s-a urcat în mașină. S-a rotit pe alei în timp ce Roger a rămas cu ochii după mașină, ridicând o mâna în chip de salut.

Când mașina a dispărut din raza vizuală, el și-a azvârlit gențile pe umeri și a pornit-o spre casă. De îndată ce s-a întors cu fața spre mine, am clisipit de uimire. Urechile care i se ieșau prin păr îi dispăruseră. Tipul care se îndrepta spre mine era izbitor de frumos. Avea umerii lați, părul castaniu deschis, ochii negri și deja îmi zâmbea.

Am știut chiar din acel moment că voiajul mea devenise dintr-o dată mult mai complicat.

*Dar cred că este cinstit să te avertizez,
toate cântecele acelea despre California
sunt niște scorneli.*
— The Lucksmiths

M-am ridicat în picioare și am coborât treptele ca să ies în întâmpinarea lui pe alei. Am devenit brusc foarte conștientă de faptul că eram desculță, îmbrăcată în niște jeansi vechi și tricoul din musicalul de anul trecut. Aceasta devenise ținuta mea de facto, cu care mă îmbrăcasem în mod automat în dimineața aceea, fără să iau în calcul posibilitatea că acest tip, Roger, ar putea fi dezarmant de drăguț.

Și chiar era, după cum îl vedeam acum mai îndeaproape. Avea ochii mari căprui, gene nedrept de lungi, câțiva pistrii răsfirați pe obraji și un aer degajat și încrezător. Am simțit cum mă fac mică în prezența lui.

— Bună, mi s-a adresat el, dând drumul genților pe jos și întinzându-mi mâna.

Am ezitat o clipă — niciunul dintre cunoșcuții mei nu dădea mâna — dar după aceea i-am întins-o și eu pe a mea și ne-am strâns rapid mâinile în chip de salut.

— Eu sunt Roger Sullivan. Tu ești Amy, nu-i așa?

Am consimțit din cap.

— Mda, am îngăimăt apoi.

Cuvântul îmi rămăsese oarecum înțepenit în gât, aşa că mi-am dres glasul și am înghițit în sec.

— Adică, da. Bună.

Mi-am înclăstat mâinile și mi-am coborât privirea în pământ. Simțeam cum îmi bubuia inima în piept și mă întrebam cum de o simplă prezentare se schimbase în ceva nefamiliar și înfricoșător.